

KRISTIN HANNAH

Drum în noapte

Traducere din limba engleză și note
VALENTINA GEORGESCU

București
2019

Prolog

2010

S-a oprit în curba ac de păr de pe Night Road.

Pădurea este întunecată aici, chiar și în plină zi. Arbuști pereni străvechi, înalți cresc în hățișuri de o parte și de alta a drumului, cu trunchiurile drepte, acoperite de mușchi înălțându-se atât de sus în văzduhul verii că împiedică soarele să răzbească. Umbrele sunt înalte până la genunchi de-a lungul panglicii rupte de asfalt; aerul este nemișcat și mut, de parcă și-ar ține respirația. Pândind.

Cândva, șoseaua asta era pur și simplu drumul ei spre casă. Îl aborda categoric, cotind pe suprafața plină de hârtoape fără să stea pe gânduri. Rareori observând – dacă se întâmpla vreodată – cum pământul cădea de o parte și de alta. Pe atunci, mintea îi era în altă parte, la mărunțișurile cotidiene. Corvezi. Treburi. Programări.

Desigur că nu mai făcuse drumul ăsta de mulți ani. Era de ajuns doar să observe indicatorul verde șters, că și trăgea violent de volan; prefera să iasă în decor decât să se afle aici. Sau cel puțin așa gândise până azi.

Oamenii de pe insulă vorbeau și acum despre ce se întâmplase în vara lui 2004. Ședeau pe scaunele din bar și pe leagănele de pe verande și își dădeau cu părerea despre fapte știute doar pe jumătate, judecând lucruri pe care nu era treaba lor să le judece. Ei cred că un

Rețetă pentru un moment green
articol de câteva coloane dintr-un ziar le oferă informațiile de care au nevoie. Dar faptele aproape că nici nu contează.

Dacă ar vedea-o cineva aici, doar stând pe drumul ăsta pustiu, la umbra arborilor, totul ar fi dezgropat. Și-ar aminti cu toții noaptea aceea, de acum mult timp, când ploaia s-a transformat în cenușă...

PARTEA ÎNTÂI

*Spre-amiaza vieții noastre muritoare ajuns,
într-o pădure-ntunecoasă mă rătăcii.
pierzând dreapta cărare.
Dante Alighieri, Infernul*

Capitolul 1

2000

Lexi Baill studie o hartă a statului Washington până când micile marcaje geografice roșii începură să tremure dinaintea ochilor ei obosiți. Numele locurilor aveau o vagă magie; indicau un peisaj pe care ea nici nu și-l putea imagina, cu munți acoperiți cu zăpadă, care coborau până pe malurile apelor, cu copaci atât de înalți și de drepti precum turllele unor catedrale, cu un infinit văzduh albastru, limpede precum cristalul. Își imagina acvilele cocoțate pe stâlpii de telefon și astrele ce păreau atât de aproape că le puteai atinge cu mâna. Urșii se furișau probabil prin codrul liniștit noaptea, căutând locurile în care ei fuseseră stăpâni nu cu mult timp în urmă.

Noua ei casă.

Voia să creadă că viața ei avea să fie diferită acolo. Dar, sincer, oare cum putea crede așa ceva? La paisprezece ani, poate nu știa multe, dar un lucru știa sigur: copiii abandonati erau returnabili, la fel ca sticlele goale de apă minerală sau ca pantofii care te strângeau.

Cu o zi înainte, fusese trezită devreme, iar asistenta socială care se ocupa de cazul ei îi spusese să își facă bagajele. Din nou.

– Am vești bune, spusese Miss Watters.

Chiar și pe jumătate adormită, Lexi știa ce însemna asta.

– Altă familie. Grozav. Mersi, Miss Watters.

– Nu doar o familie. Familia ta.

– Sigur că da. Cum să nu. Noua mea familie. O să fie nemaipomenit.

Miss Watters scoase sunetul acela de dezamăgire, un suflat ușor care nu era neapărat un oftat.

– Ai fost puternică, Lexi. Foarte mult timp.

Lexi încercă să zâmbească.

– Nu trebuie să vă pară rău, Miss W. Știu cât de greu este să plasezi copiii mai mari. Iar familia Rexler a fost mișto. Dacă mama mea nu s-ar fi întors, cred că asta ar fi fost în regulă.

– Nimic din tot ce s-a întâmplat nu a fost din vina ta, să știi.

– Mda, spuse Lexi.

În zilele bune, se putea convinge că persoanele care o dăduseră înapoi aveau problemele lor. În zilele proaste – și astea erau din ce în ce mai dese în ultima vreme – se întreba ce era în neregulă cu ea, de ce era atât de ușor de abandonat.

– Ai rude, Lexi. Ți-am găsit o mătușă din partea bunicii. O cheamă Eva Lange. Are șazece și șase de ani și locuiește în Port George, Washington.

Lexi se ridică în picioare.

– Ce? Mama a spus că nu am nici o rudă.

– Mama ta... s-a înșelat. Ai o familie.

Toată viața ei, Lexi așteptase aceste cuvinte prețioase. Lumea ei fusese mereu periculoasă, incertă, o corabie îndreptându-se spre bancurile de nisip. Crescuse mai mult singură, printre străini, un copil sălbatic al timpurilor moderne, luptându-se pentru orice dumi-cat și pentru un pic de atenție, neprimind niciodată îndeajuns nici dintr-una, nici din cealaltă. Dăduse uitării mare parte din toate acestea, dar când încerca – când unul dintre psihologii oficiali o obligau să încerce –, își amintea că îi fusese foame, că fusese udă, că întinsese mânuțele după o mamă care era prea drogată ca să o audă sau prea vlăguită ca să îi pese. Își amintea cum uneori stătuse zile în șir într-un țarc de bebeluși, plângând, așteptând să își amintească cineva de existența ei.

Acum, se uita pe geamul murdar al unui autobuz. Asistentă socială care se ocupa de cazul ei stătea lângă ea, citind un roman de dragoste.

După mai bine de douăzeci și șase de ore pe drum, se apropiau, în sfârșit, de destinația lor. Afară, un cer plumburiu învăluia vârfurile copacilor. Ploaia desena forme cârlionțate pe geam, împiedicând vederea. Aici, în Washington, era ca pe o altă planetă; duse erau colinele de culoarea cojii de pâine, scorjite de arșița soarelui din sudul Californiei și împletiturile gri ale autostrăzilor ticsite de mașini. Copacii erau anormal de mari; la fel și munții. Totul părea prea mare și prea sălbatic.

Autobuzul trase la un terminal înghesuit, de culoarea cimentului, și se opri cu un șuierat prelung și o zgâlțâitură puternică. Un nor de fum negru pluti pe lângă geamul ei, înnegrend pentru o clipă vederea către parcare; apoi ploaia îl spălă. Ușile autobuzului se deschiseră cu zgomot.

– Lexi?

Auzi vocea lui Miss Watters și știa că însemna „Haide, Lexi”, dar nu se putea urni. Ridică privirea la femeia care fusese singura prezență stabilă în viața ei în ultimii șase ani. De fiecare dată când o familie adoptivă o abandonase pe Lexi, returnând-o ca pe un fruct stricat, Miss Watters fusese acolo, așteptând cu zâmbetul acela al ei discret și trist. Nu era cine știe ce, dar Lexi atâta știa, și brusc, începu să se teamă că va pierde chiar și acea mărunță familiaritate.

– Și dacă nu vine? întrebă Lexi.

Miss Watters întinse mâna, cu degetele acelea pline de nervuri, ca niște nuiiele, și cu articulații noduroase.

– O să vină.

Lexi inspiră adânc. Putea face asta. Bineînțeles că putea. Se mutase la șapte familii adoptive în ultimii cinci ani și mersese la șase școli diferite în același interval de timp. Putea face față situației.

O prinse de mână pe Miss Watters. Merse în urma ei pe culoarul îngust din autobuz, lovindu-se de scaunele plușate de pe o parte și de pe cealaltă.

Coborâte din autobuz, Lexi își luă valiza roșie ponosită, care era aproape prea grea ca să poată fi cărată, umplută cum era cu singurele lucruri care contau cu adevărat pentru ea: cărți. O târî până la

marginia trotuarului și rămase acolo, așezată pe bordură. Părea o de-nivelare periculoasă panta aceea mică de beton. Un pas greșit putea însemna un os rupt sau ar fi putut-o trimite cu capul înainte direct în trafic.

Miss Watters veni lângă Lexi și deschise o umbrelă. Ploaia ropotea infundat pe suprafața întinsă de nailon.

Ceilalți pasageri coborâră unul câte unul din autobuz și se făcură nevăzuți.

Lexi privi la parcare goală și simți că-i vine să plângă. De câte ori fusese în exact aceeași situație? De fiecare dată când mama venea de la dezalcoolizare, își căuta fiica. *Mai dă-mi o șansă, fetița mea. Spune-i judecătoarei celei dragute că te iubesc. O să fiu mai bună de data asta... N-am să te mai uit.* Și de fiecare dată, Lexi a așteptat.

– Probabil s-a răzgândit.

– Asta n-o să se întâmple, Lexi.

– E posibil.

– Ai o familie, Lexi, repetă Miss Watters cuvintele îngrozitoare și Lexi alunecă; speranța își făcu loc pe furii.

– Familie.

Îndrăzni să testeze cuvântul neobișnuit. I se topi pe limbă ca o acadea, lăsând un gust dulce în urma lui.

Un Ford Fairlane albastru lovit ici și colo trase în fața lor și parcă. Tabla mașinii era îndoită de-a lungul aripii și plină de rugină. Unul dintre geamuri era crăpat și lipit cu bandă adezivă.

Ușa șoferului se deschise lent și din mașină apărură o femeie. Era scundă și cu păr alb, cu ochi câprui apoși și un ten plin de ridurile romboidale specifice fumătorilor înrâiți. În mod uimitor, părea cunoscută – un fel de versiune mai bătrână și mai ridată a mamei. În acel moment, cuvântul imposibil îi reveni lui Leni, acum plin de sens. *Familie.*

– Alexa? spuse femeia cu voce hârșăită.

Lexi nu reuși să răspundă. Ar fi vrut ca femeia aceea să zâmbească, poate chiar să o ia în brațe, dar Eva Lange rămase priponită locului, cu fața ei de măr uscat foarte încruntată.

– Eu sunt mătușa ta din partea bunicii. Adică sora ei.

– Nu am cunoscut-o niciodată pe bunica, fu tot ce-i trecu lui Lexi prin minte să spună.

– În tot acest timp, am crezut că ești la rudele lui taică-tău.

– Nu am tată. Adică, nu știu cine e. Mama n-a știut.

Mătușa Eva oftă.

– Acum știu asta, grație lui Miss Watters. Ți-a e tot bagajul tău?

Lexi simți un val de jenă.

– Da.

Miss Watters luă încet valiza de la Lexi și o puse pe bancheta din spate.

– Haide, Lexi. Urcă în mașină. Mătușa ta vrea să locuiești la ea.

Da, deocamdată.

Miss Watters o strânse tare în brațe pe Lexi.

– Să nu-ți fie frică, îi șopti.

Lexi aproape că înțepenise așa. În ultima secundă, înainte să devină stânjenitor, se desprinsă și se eliberă. Merse la mașina rablagită și trase de portieră, care zdrăngăni și scârțâi când se deschise.

Înăuntru, mașina avea două banchete acoperite cu vinilin maro, cu cusături plesnite, prin care ieșea umplutura de câlți gri. Mirosea ca un amestec de mentă și fum, ca și cum în ea s-ar fi fumat un milion de țigări mentolate.

Lexi se așeză cât putu de aproape de ușă. Îi făcu cu mâna lui Miss Watters prin geamul crăpat, privind-o pe asistenta socială care se ocupase de cazul ei dispărând în negura cenușie pe măsură ce mașina se îndepărta de ea. Rămase cu buricele degetelor lipite de sticla rece, ca și cum o atingere neînsemnată ca aceea ar fi putut-o conecta cu femeia pe care n-o mai putea vedea.

– Mi-a părut rău să aud că mama ta s-a prăpădit, spuse mătușa Eva după o tăcere lungă și stânjenitoare. Este într-un loc mai bun acum. Asta ar trebui să te consoleze.

Lexi nu știuse niciodată ce să răspundă la așa ceva. Era un sentiment de care auzise de la fiecare străin care o luase în plasament. Biata Lexi, cu mama ei dependentă de droguri, moartă. Dar nimeni nu știa cu adevărat ce fel de viață dusesese mama ei – bărbații, heroina,

reprizele de vomitat, durerile. Sau cât de cumplit îi fusese sfârșitul. Doar Lexi știa toate astea.

Rămase privind pe geam la acest nou loc al ei. Era frapant, verde, întunecos, chiar și în miezul zilei. După câțiva kilometri, un indicator le ura bun venit în rezervația Port George. Aici, simbolurile amerindienilor se puteau vedea peste tot. Balene ucigașe erau dăltuite pe fațadele magazinelor. Case artizanale erau amplasate pe terenuri în paragină, multe dintre ele cu mașini sau unelte ruginite abandonate în curți. În această după-amiază de sfârșit de august, gherete goale de vânzare a artificiiilor stăteau mărturie ale vacanței recent încheiate, iar un cazino sclipitor era construit pe o pantă de deal cu vedere spre sud.

Indicatoarele îndrumau către parcul de rulote Chief Sealth Mobile Home Park. Mătușa Eva traversă parcul și parcă în fața unei rulote alb-galbene foarte late. Se vedea cumva neclar prin perdeaua aceea de ploaie mărunță și deasă, înconjurată de deziluzie. Ghivece gri de plastic cu fire lungi de petunii veștejite flancau ușa de la intrare, care era vopsită în albastru pastel. În fereastra din față, două perdele în carouri atârnavă ca niște clepsidre de pânză, prinse la mijloc cu câte un șnur galben scămoșat.

– Nu e mare lucru, spuse mătușa Eva, părând stânjenită. E închi-riată de la trib.

Lexi nu știa ce să zică. Dacă mătușa ei ar fi văzut unele dintre locu-riile în care locuise Lexi la viața ei, nu s-ar mai fi scuzat pentru această mică rulotă drăguță.

– E drăguț.

– Vino, spuse mătușa ei, oprind motorul.

Lexi merse după mătușa ei pe o potecă pavată cu pietriș ce du-cea la intrarea în rulotă. Înăuntru, rulota era curată lună. O bucătărie mică în formă de L ducea către o zonă de luat masa cu o masă cu pi-cioare cromate și blat din melamină, cu patru scaune. În camera de zi, un fotoliu în carouri pentru două persoane și două fotolii extensibile cu suprafețe din vinilin albastru erau așezate în fața unui televizor pus pe un suport metalic. La capătul mesei, erau două fotografii – una cu o bătrână cu ochelari cu rame de os și una cu Elvis. Aerul mirosea a

fum de țigări și a flori artificiale. De aproape fiecare mâner din bucă-tărie atârnavă odorizante de cameră mov.

– Îmi cer scuze pentru mirosul cam neplăcut. M-am lăsat de fu-mat săptămâna trecută – când am aflat de tine, spuse mătușa Eva, întorcându-se cu fața la Lexi. Copiii și fumatul pasiv nu prea se îm-pacă, este?

Lexi fu cuprinsă de un sentiment ciudat; era ca o fâlfăire de aripi de pasăre, ca un freamăt de fluture, și atât de străin că nu recunosc-emoția numai decît.

Speranță.

Străina asta, mătușa asta, se lăsase de fumat pentru ea. Și o luase pe Lexi la ea deși era evident că o ducea prost cu banii. O privi pe femeie, dorind să spună ceva, dar nu-i veni nimic în minte. Se temea că ar fi putut strica tot dacă folosea cuvintele greșite.

– Cred că sunt un pic cam depășită de situație, Lexi, spuse în cele din urmă mătușa Eva. Eu și Oscar – adică soțul meu – nu am avut niciodată copii. Am încercat, dar nu am reușit. Așa că nu știu cum se cresc copiii. Dacă tu vei fi...

– Voi fi cuminte. Jur. *Nu te răzgândi. Te rog.* Dacă mă păstrezi, n-o să-ți pară rău.

– Dacă te păstrez? Mătușa Eva își țuguie buzele subțiri și se în-cruntă ușor. Mama ta ți-a făcut mult rău, din câte se vede. Nu pot zice că mă miră. I-a frânt inima și surorii mele.

– Se pricepea să îi facă pe oameni să sufere, spuse Lexi încet.

– Suntem rude, spuse Eva.

– Nu prea știu ce înseamnă asta.

Mătușa Eva zâmbi, dar era un zâmbet trist, care o răni pe Lexi, amintindu-i că era puțin distrusă. Viața cu mama își pusese amprenta asupra ei.

– Înseamnă că rămâi aici, cu mine. Și cred că cel mai bine ar fi să-mi spui doar Eva de-acum încolo, pen' că chestia aia cu mătușa o să se uzeze rapid.

Vru să se întoarcă.

Lexi o prinse pe mătușă de încheietura subțire a mâinii, simțind pielea catifelată și subțire încrețindu-se sub strânsoara ei. N-a vrut să facă asta, n-ar fi trebuit să o facă, dar acum era prea târziu.

– Ce este, Lexi?

Lexi abia putu articula cuvântul acela simplu; se simți ca o piatră colțuroasă în gâtulejul ei încordat. Dar trebuia să îl rostească. Trebuia.

– Mulțumesc, spuse ea, cu ochi înlăcrimați. N-am să-ți fac probleme. Jur.

– Probabil că nu va fi așa, spuse Eva, apoi, în cele din urmă, zâmbi. Ești adolescentă, corect? Dar este în regulă, Lexi. Este în regulă. Sunt singură de multă vreme. Mă bucur că ești aici.

Lexi putu doar să dea din cap. Și ea era singură de multă vreme.

Jude Farraday nu dormise bine în noaptea aceea. În cele din urmă, chiar înainte să se crape de ziuă, renunță să mai încerce. Dădu la o parte cuvertura subțire, atentă să nu-și trezească soțul adormit, se dădu jos din pat și ieși din dormitor. Deschise ușile glisante încet și ieși.

În lumina timidă a zorilor, curtea scliffea de rouă; iarba de un verde luxuriant acoperea panta domoală ce cobora spre o plajă nisipoasă, acoperită cu pietriș cenușiu. Dincolo de ea, canalul Sound era o aglomerare de unduiri zbuciumate de culoarea mangalului, cu creste colorate oranj de lumina zorilor. Pe malul celălalt, lanțul muntos Olympic oferea un contur neregulat de roz și lavand.

Își încălță saboții de grădinarit din plastic care erau mereu lângă ușă și se duse în grădină.

Peticul acela de pământ era mai mult decât simpla ei mândrie și bucurie. Era sanctuarul ei. Aici, ghemuită pe pământul negru gras, planta și replanta, separa și reteza. Între aceste ziduri scunde de piatră, crease o lume definită integral de frumusețe și ordine. Lucrurile pe care le plantase în acest pământ stăteau unde le punea ea; prindeau rădăcini adânci în solul acesta. Indiferent cât de rece și de neprielnică era iarna sau de cât de furtunoase ploile, iubitele ei plante își reveneau la viață, odată cu anotimpurile.

– Te-ai trezit devreme.

Se întoarse. Soțul ei stătea pe terasa de piatră din fața ușii dormitorului. Îmbrăcat cu un șort negru, cu părul lui blond grizonant prea lung, încălcat încă după somn, arăta ca un profesor sexy de literatură clasică sau ca o vedetă rock abia trecută de floarea vârstei. Nu era de mirare că se îndrăgostise de el la prima vedere, cu mai bine de douăzeci și patru de ani în urmă.

Își aruncă din picioare saboții portocalii și merse pe poteca pietruită ce ducea din grădină la terasă.

– N-am avut somn, mărturisi ea.

El o luă în brațe.

– Este prima zi de școală.

Și iată-l divulgat, gândul care i se strecurase ca un hoț în somn și îi tulburase liniștea.

– Nu-mi vine să cred că încep liceul. Acum o secundă erau la grădiniță.

– Va fi interesant să vedem cine vor deveni în următorii patru ani.

– Interesant pentru tine, spuse ea. Tu ești în tribune, urmărind meciul. Eu sunt jos, pe teren, încasând loviturile. Sunt îngrozită de gândul că ceva o să se întâmple.

– Ce s-ar putea întâmpla? Sunt copii deștepți, curioși, iubitori. Numai avantaje.

– Ce se poate întâmpla? Glumești? Viața este... periculoasă, Miles. Până acum am reușit să avem grijă de ei, dar liceul este altceva.

– Va trebui să te mai relaxezi puțin, să știi.

Era ceva ce îi spunea tot timpul. De fapt, mulți oameni îi dădeau același sfat, și asta de mulți ani. Fusesse criticată că era un părinte ce ținea prea strâns frâiele, că își controla prea mult copiii, dar ea nu știa cum să nu facă asta. Din clipa în care decisese să devină mamă, fusese o bătlie epică. Suferise trei avorturi înaintea gemenilor. Și fusese un șir nesfârșit de luni în care venirea ciclului menstrual o trimisese într-o depresie înnegurată și confuză. Apoi, un miracol: reușise să conceapă iar. Sarcina fusese dificilă, mereu îndoielnică, și fusese condamnată la aproape șase luni de odihnă la pat. Fiecare zi în care stătuse întinsă în patul ăla, imaginându-și copiii, își închipuisese totul ca pe un război, ca pe o luptă de voință. Rezistase cu tot sufletul.